

Jakub Hošek
Galerie NoD
Dlouhá 33
Praha 1

Jakub Hošek
Galerie A.M.180
Bělehradská 45
Praha 2

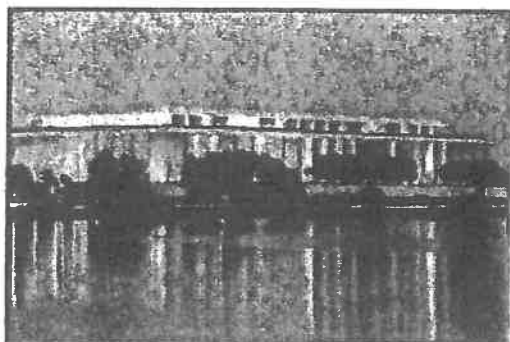
Eva Kořátková
Galerie Jelení
Drtinova 15
Praha 5

Jan Nálevka
galerie etc
Dlouhá 33
Praha 1

Pavla
Galerie
Křížka
Praha

VE WASHINGTONU

"John F. Kennedy Center for Performing Arts pořádá ročně tři tisíce představení všeho druhu, od divadla přes balet až po opery a muzikály. Od vlády na to nedostává ani dolar a od sponzorů musí získat sedmdesát miliónů dolarů ročně," říká MARTIN CIKÁNEK (28), absolvent hudební fakulty AMU. "Podílet se na jeho chodu a přiučit se od jeho manažerů byla škola k nezaplacení."

Archiv představení je k dispozici na adrese <http://www.kennedycenter.org/programs/millennium/schedule.html>.

Foto: PROFIMEDIA.CZ

Fellowship - program nabízený Kennedyho centrem (KC) - se považuje za jeden z nejprestižnějších tréninkových programů v oboru arts managementu na světě. Přípravuje kulturní manažery na převzetí seniorních manažerských či nejvyšších řídicích rolí v neziskových kulturních organizacích. Přihlásil jsem se do něho vloni na jaře. Měl jsem tehdy už za sebou AMU i nějakou praxi a studoval arts management v Londýně. Přesto jsem si říkal, že mě napoprve asi nevezmou. Zájemců bylo asi tři sta z celého světa, brali z nich pět a k nim pět Američanů.

Kupodivu mě vzali na první pokus. Hodně mi pomohlo, že už jsem měl praxi z Česka a pak také doporučující dopis od Simona Goldstona, viceprezidenta vokální divize londýnské pobočky IMG Artists, což je jedna z globálně nejsilnějších uměleckých agentur. Pro Simona jsem během studia asi čtvrt roku pracoval a on mi pak dal tak srdečné a nadšené doporučení, až se mi nechtělo věřit, že by něco takového vůbec mohl zplodit Angličan.

PŘÁTELE Z DRUHÉ ŘADY

Tři z pěti vybraných mezinárodních fellows sponzorovalo americké ministerstvo zahraničí, neboť byli ze zemí, s nimiž chce Amerika udržovat poněkud vřelejší vztahy. Což bylo zajímavé - šlo o Pákistánce, jednu paní z Malajsie a Španělku, která žila dlouhodobě v Mexiku a přijela na mexický pas. Z "méně atraktivních" zemí jsem byl já a koncertní ředitelka londýnského Philharmonia Orchestra. Nás dva platilo samo Kennedyho středisko, protože nás do programu chtěli.

Odměna byla velmi slušná - za deset měsíců jsem dostal dvacet tisíc dolarů. Zaplatili mi i zdravotní pojištění a letenky. A dostával jsem také příspěvek na reprezentaci (v pracovní době se vyžadoval business attire a při společenských akcích někdy black tie) a měl zdarma vstupenky na všechna představení KC. Což pro mě byla hodně velká úspora - byly týdny, kdy jsem šel po práci na představení nebo koncert každý den.

O Washingtonu se říká vtip, že nemusíte mít strach, že byste v něm trpěli hladem, protože každý večer můžete zajít na nějakou ambasádu nebo ministerstvo, do Kongresu či jiné instituce, kde dávají jídlo zadarmo. Já to dělat nemusel - i když večírků či večeří pořádaných ze strany KC pro sponzory nebo při příležitosti premiér také nebylo málo - a s penězi jsem vystačil. Ušetřit se mi nepodařilo nic, ale rozhodně jsem nestrádal.

PŘÍMO U ZDROJE

Kennedy Center leží u řeky Potomac. Z Tacoma Parku, kde jsem bydlel, to bylo metrem asi dvacet minut, autem ve špičce hodinu a pěšky dvě. Začínal jsem v devět a první hodinu jsme vždycky měli fellows mentoring - školení v různých aspektech oboru s některým z viceprezidentů. Finance, marketing, práce se sponzory ... Pátek patřil strategickému plánování s prezidentem Michaelem Kaiserem. Mimochodem - předtím dělal ředitele Královské opery v Londýně, kterou vyvedl z deficitu sedmnácti miliónů liber!

Na školení jsme probírali obecné otázky řízení v oblasti umění, ale také konkrétní problémy a výzvy, které zrovna vedení řešilo v rámci provozu. Brali nás přitom jako členy senior managementu a dostávali jsme se do styku s velice důvěrnými informacemi, o nichž většina z pěti set zaměstnanců nic nevěděla. Člověk se často musel hlídat, aby někde neřekl, co neměl.

Zbytek dne každý z nás fellows pracoval v jednom oddělení na přidělených projektech. Já postupně prošel koncertním oddělením National Symphony Orchestra, kde jsem pracoval především na projektu digitalizace jeho zvukového archivu, pak jsem pracoval na vývoji vzdělávací internetové aplikace o klasické hudbě a poslední tři měsíce jsem strávil na oddělení fundraisingu v kanceláři Major Gifts, kde jsem se spolu s ředitelem

Martin Cikánek s prezidentem Kennedyho centra Michaelem Kaiserem

Foto: ARCHÍV MARTINA CIKÁNKA

kanceláře staral o významné
individuální dárci, kteří KC
přispívají ve statisících a

miliónech dolarů ročně. Večer po práci jsem pak chodil na představení, na večere s dárci nebo na obojí. Domů jsem chodil o půlnoci i později.

SE SPONZORY OPATRNĚ

Korporátní sponzoring je po Enronu a podobných kauzách v USA na ústupu, nejdůležitější zdroj příjmů střediska jsou významní individuální dárci. Středisko si sponzory rozdělovalo podle výše příspěvku. Takzvaní members přispívali od šedesáti do dvanácti set dolarů ročně, u circles se příspěvky pohybovaly v desítkách tisíc dolarů a od dvaceti pěti tisíc už měli dárci různé výsady; mohli si koupit vstupenky na udělování výročních cen, jejich jméno mohlo být spojeno s nějakou sérií představení, nebo - pokud jejich celkové příspěvky přesáhly pět milionů - bylo dokonce vyryto do mramorového obložení ve vstupní hale.

Velkým sponzorům jsme se museli pořádně věnovat. Začíná to tím, že se snažíte zjistit o dárci veškeré dostupné informace, abyste věděli, o čem a jak si s ním během osobního kontaktu povídat, zvete je na představení, děláte pro ně večírky a při konverzaci hlavně posloucháte, co říkají, což vám může hodně napovědět, jakou taktiku zvolit při samotné žádosti o dar. Někomu to může připadat jako rektální alpinismus, ale není to úplně pravda. Podlézání je to poslední, co dárci na této úrovni chtějí. Spíš jde o vytvoření určitého pouta. Dárce se měl cítit v KC jako člen rodiny a jeho umění považovat tak trochu za své.

K instrukcím patřilo nemluvit s dárci o politice a vyhýbat se kontroverzním tématům, jako jsou mexičtí imigranti, válka v Iráku nebo sexuální orientace. Nakonec ale bylo všechno jinak. Když jsem se s někým vidal opakovaně, většinou šly konvence brzy stranou.

ZLATÁ AMERIKA

Kennedy Center i sám Washington, to byl jeden velký pozitivní zážitek. Po roce v Londýně, kde jsem věčně neměl peníze, kde jsem denně vnímal povýšené pohledy Britů na přivandrovalce z východní Evropy, kde byl problém otevřít si bankovní účet nebo zřídit internetovou přípojku, jsem se najednou ocitl v jiném světě.

Díky svému postavení jsem přicházel hojně do styku s úspěšnými manažery a společenskou smetánkou, co na provoz centra přispívala. Že jsou všichni Američané povrchní a nevzdělaní? Je pravda, že nůž a vidličku někteří nepoužívají ani při těch nejformálnějších večerech, což mě zpočátku znervózňovalo. Ale Amerika je prostě jinde než Česko a být vzdělaný, vychovaný a nepovrchní tam prostě znamená něco trochu jiného než u nás.

Pokud budete ve Washingtonu, určitě se do Kennedyho centra podívejte. Nejlepší je přijít okolo

šesté večer, kdy začíná představení na Millennium Stage. Scéna funguje každý den, včetně všech svátků, produkce tam jsou zdarma a přitom kvalitní. Příkladem budiž třeba Norah Jones, Sufjan Stevens nebo od nás Čechomor s Lenkou Dusilovou a Melody Makers Ondřeje Havelky. Představení z Millennium Stage jsou zdarma i na Internetu.

Vlastní zkušenosti z ciziny můžete nabídnout na adrese: zvelebil@reflex.cz

Reflex 44/2007

Vyberte obor

Vyberte lokalitu

Název pozice, klíčová slova, ...

Kontextové odkazy ETARGETPřidat inzerát

Odkaz na Vaše stránky - zde za 1,-Kč

Nejnižší cena na trhu. Pouze 1,-Kč za klik. Inzerujte ihned.

Reflex.cz © copyright 2005 Ringier ČR, a.s.. Publikování nebo jakékoliv jiné formy dalšího šíření obsahu serveru Reflex.cz jsou bez písemného souhlasu Ringier ČR, a.s., zakázány.

